

Wil van Blokland uit Westbeemster

‘Niets staat los, alles heeft te maken met alles en komt ergens uit voort’

‘Waar gaat het eigenlijk allemaal over? Waar draait het om in de wereld en tussen mensen?’ Die vragen hielden Wil van Blokland als kind al bezig. Waarom zijn mannen anders dan vrouwen, waarom doen mensen wat ze doen? Overal zag ze vragen, vragen... De gewone vakken op school – taal en rekenen – gaven geen antwoord op die vragen. Op de middelbare school vertelde de docent aardrijkskunde over andere landen en culturen. En toen dacht Wil: “Oh, ergens anders gaat het dus heel anders dan hier, heel anders dan ‘gewoon’ thuis...” Daar wilde ze meer over weten. Ze wilde reizen en begon een studie Antropologie. Maar het wetenschappelijke van die studie gaf geen antwoord op haar vragen. Uit een test bleek dat ze veel talent had op creatief gebied.

Ze begon aan een opleiding lerares handvaardigheid. “Daar ontdekte ik de weg die mijn handen wilden gaan.” Haar handen gingen aan de gang met klei, vonden gretig vormen, keramiek, porselein. Wil werkt nu ruim 35 jaar met klei, vaak in combinatie met ander materiaal, metaal, koper, glas. Groot en klein werk. Ik kijk mijn ogen uit in haar prachtige atelier in de Kloosterschool aan de Jisperweg in Westbeemster. En op haar website vind ik een lange rij cursussen, reizen, ervaringen, projecten, exposities en foto’s van ‘werk’ (<https://www.wilvanblokland.nl/>). Duidelijk een gewaardeerd kunstenaar die voor alles en iedereen open staat.

We staan wat langer stil bij haar werk. Enthousiast loopt Wil van het ene werkstuk, langs de gigantische oven, naar een ander werk dat aan de muur hangt. Met stralende ogen vertelt ze: “Veel begon bij ‘vertakkingen’. Niets staat los, alles heeft te maken met alles en komt ergens uit voort.” Vanaf het begin was dat een belangrijk thema. Zoals een ‘gewone’ houten tak zich steeds verder vertakt. Op de muur zie ik zacht kleurige klei die zich als een teer dun waas uitgestrekt tussen twee zijtakjes vanuit een grotere tak. Verbonden alsof het eruit ontstaan is, ermee vergroeid.

“Ik denk dat je eigen grondhouding in het leven belangrijk is. Als je van binnen opgefokt bent krijg je ellende terug; als je van binnen vredig bent of glimlacht, ontmoet je eerder een vriendelijke wereld. Jaren geleden ben ik daarom met die glimlach aan de gang gegaan. Op een reis door Mongolië, en later ook in Cuba en China, vroeg ik mensen of ze mij hun glimlach wilden geven. Zo maar bij een soort marktkraampje vroeg ik of ik een gipsen mal mocht maken van hun glimlach. Ter plekke maakte ik er dan met sneldrogende klei een afdruk van. Die afdruk kreeg die persoon zelf mee in een mooi doosje. De gipsen mal bewaarde ik en verwerkte die later thuis in een groot porseleinen werk.

Heel veel jaren later kreeg die ‘glimlach’ een vervolg in Nederland. Dat werd mijn mooiste project, samen met mijn collega Mirjam Bakker.” glundert ze. Wil laat een boek vol foto’s zien. Het OLVG-ziekenhuis en het Sint Lucas Andreas Ziekenhuis in Amsterdam zouden gaan fuseren. Ter gelegenheid daarvan kregen Wil en Mirjam samen de opdracht een kunstproject te organiseren. Tijdens diverse workshops lieten ze medewerkers van beide ziekenhuizen – doktoren, verpleegsters en andere medewerkers – bij elkaar gipsen mallen van hun glimlach maken. Dat was toch wel een intiem gebeuren, zo met collega’s, hoog en laag, man en vrouw, en twee aan twee, bij elkaar zo’n afdruk af te nemen. Uiteraard kreeg ieder zijn of haar eigen ‘glimlach’ zelf ook in een doosje mee. En alle glimlach-mallen vormden samen de basis voor twee grote porseleinen kunstwerken met

Bijzonder, maar toch GEWOON

800 unieke glimlachen. Voor ieder ziekenhuis één. Die glimlachen verwelkomen nu de bezoekers van beide ziekenhuizen.

10 jaar lang toog Wil twee maanden per jaar naar Jingdezhen in China. Dat is dé porselein hoofdstad van de wereld. Daar weten ze hoe je porselein maakt en wat je er allemaal mee kan doen. Wil werkte mee in de fabrieken, keek de kunst af, leerde daar zelf ook grote werken in porselein te maken. Tot Corona losbrak en ze er niet meer heen kon.

Thuis bedacht ze: wat maakt dat ik daar zo goed en prettig werkte? Er was geen tv, slecht internet, ze was veel alleen, sprak geen Chinees... Ze werd dus minder afgeleid. Was meer gefocust. Dat was een goed recept voor in Westbeemster en de lockdown. Maanden achtereen werkte ze 7 dagen per week. Het werd een heerlijke flow waarin ze zelfs nieuwe ideeën droomde.

In een paar korte zinnen schetst Wil de barre werkelijkheid van heel veel kunstenaars: ‘Hartstochtelijk gewerkt, veel verkocht... toch is het bijna niemand gegeven echt van je vrije werk te kunnen leven. Maar ze toont trots haar recente werk: keramiek in verbinding met koper, een nieuwe serie met klei en koperdraad, koperglazuren, koperplaat. Want Covid kan niet overleven op koper.

